

HASİP AKGÜL

Seyyar Hikâye Satıcısı

Oğuz Atay'ın Yaşam Oyunu



DESTEK YAYINLARI: 1748
EDEBİYAT: 389

HASİP AKGÜL / SEYYAR HİKÂYE SATICISI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Resmi: Kemal Buluş
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzümlü Kalender-Samet Ersöz
Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşoğlu-Işıl İlğit Şimşek

Akış Yayınları: 1. Baskı Aralık 1996
Destek Yayınları: Nisan 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-900-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari



Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06





HASİP
AKGÜL

*Oğuz Atay'ın
Yaşam Oyunu*

***Seyyar
Hikâye
Satıcısı***


DESTEK
YAYINLARI

Kitapların dünyamı kapladığı ergenlik dönemimde keşfettiğim iki yazar, daha sonraki yaşamımı büyük ölçüde belirledi. Yalçın Küçük ve Oğuz Atay, hem hafıza gibi beyinsel yeterlikleri, hem yazımsal becerileri, hem de dünya görüşleriyle etkisinde kaldığım iki büyük yazar oldu. Ancak ne yazık ki bu iki büyük beyinsel yetkinliğin yaşamlarının sonuna doğru beyinlerinde talihsiz hasarlar gerçekleşti. Oğuz Atay beyninde çıkan tümör sonucu genç yaşta hayatını kaybetti. Yalçın Küçük ise çok şükür hâlâ hayatta olmakla beraber beyninde pıhtı atması sonucu yazı yaşamına veda etti. Belki bunların etkisiyle, kitapta okuyacağınız tiyatro oyunu da büyük ölçüde bir mekân olarak beynin içinde geçiyor. Kitabımı, Türkçenin ve düşünmenin bazı güzelliklerini öğrendiğim bu iki büyük yazara ithaf etmek istiyorum.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 9

SEYYAR HİKÂYE SATICISI YENİ ÖNSÖZ / 15

GİRİŞ / 25

Felsefe ve Sanatta Oyun / 27

Psikoloji ve Yaşamda Oyun / 34

Oğuz Atay'ın "Hayatı ve Eserleri" / 42

Oğuz Atay'da Oyun Kavramı / 53

Tutunamayanlar'ın "Oyunu" / 55

Oğuz Atay'ın Oyunlarını ve İronisini Doğru Saptamak / 61

Bölümü Bitirirken / 82

KAYNAKLAR / 85

MAKALELER / 86

MAKALE, MEKTUP VE SÖYLEŞİLER / 87

"Oğuz Atay'ı İki Kere Harcadılar" / 87

"Fantezileriyle Yaşadıkları İç İçeydi" / 91

"Oğuz'u Anlamaya Çalıştım" / 94

"Akıllı ve Namuslu Bir Aydıdı" / 95

"Oğuz Atay, Çözumsuzlüğün Yazarıydı" / 99

SEYYAR HİKÂYE SATICISI / 105

ÖNSÖZ

Oyun sözcüğü ilk anda ciddiyetten ve gerçeklerden uzaklığı anlatan hafif bir kavram gibi algılanıyor. Oysa “oyun” yaşamsal değere sahip bir kavram. Zaman ve mekân arasında sıkışmış insan varoluşunun en büyük kurtarıcısı, içindeki “oyun” isteğidir.

Gerilimden kurtulma, zararlı durumlardan kaçma, okşanma gereksiniminin karşılanması, yerleşmiş bir dengeye ulaşılması ve bunun korunması gibi, büyük kazanımları sağlayan “oyunun” bu kadar hafife alınması şaşırtıcıdır. Oyun sözcüğüne ilişkin bu genel tutuma karşın, insanların kendilerini doyuma ve dengeye en çok ulaştıran şey olduğundan, seçtikleri toplumsal ilişki ve zaman düzenleme biçimi yine de oyundur. Bilinçli ya da bilinçsiz girilen ve girildiği andan başlayarak evrensel kurallarına hiçbir zorlama olmadığı halde kendiliğinden uyulan bir etkinlik biçimidir.

Konunun büyük bilgisi Huizinga, oyunun kültürden eski olduğunu söylüyor. Ancak bu olgunun soyutlanması, kavram olarak ortaya çıkması çok sonralara kalıyor. Bunun en güçlü kanıtı olarak Hint-Avrupa dillerinde “oyun”a karşılık düşen hiçbir ortak sözcüğün bulunmamasından hareket ediyor Huizinga ve eski, yeni, ölü tüm dillerin sözcük hazinelerinin altından girip üstünden çıkarak, oyuna karşılık düşen sözcük ve kökleri sıkı bir incelemeden geçiriyor.

Ne yazık, oyun sözcüğüne ilişkin Türkçe herhangi bir kök bulunmuyor. Yalnız bir yerde Arapça “la-ab” kökü bebeğin salyasının akması anlamını taşıdığından, bunu, bebeklerin tükürükle balon yapma oyunu olarak yorumlamanın mümkün olabileceğinden söz ediliyor.* Türkçede kullandığımız, “sululuk, senli-benli olma, teklifsizlik” anlamlarına gelen “laubali” sözcüğünün türediği “la-ab” kökü, Huizinga’nın Arapçada oyuna en yakın bulduğu kök oluyor.

Burada, Osmanlı padişahlarına ders kitabı olarak okutulduğu söylenen bir kitaptan kısa bir alıntı, “oyun” a karşı koyduğumuz toplumsal tavrı kısmen açıklayabilecek. 12. yüzyılda kaleme alınmış *Nehcu’s-sülûk fi siyâset’l mülûk* (Meliklerin ve ülkelerin idaresinde tutulacak yol ve yöntem) başlıklı kitapta devlet adamlarının yapmaları ve yapmamaları gereken şeyler sıralanıyor. Yapılmaması gerekenler listesinin 13 ve 14. maddeleri şakacılık ve gülme olarak işleniyor.

- “Heybet ve ağırbaşlılığı giderir. Şaka önce şirin ve tatlı görünür, sonu ise düşmanlık ve kendini ele vermektir.”
- “Düşmanlarla şakalaşırsan ayıplarını ortaya çıkarır.”
- “Şunu da ifade edelim ki insana haddinden fazla yorgunluk, bıkkınlık, usangaçlık gelip mustarip olursa o vakit yorgunluğu gidermek için azıcık şakaya (oyuna, şenlenmeye) yönelmek gerekir. Zira aşırı bıkkınlık ve usangaçlık kişiyi kötü huylu olmaya zorlar. Bu duruma düşmeyecek kadar mizaha ruhsat vardır.”**

* Johan Huizinga, *Homo Ludens*, Çev. Mehmet Ali Kılıçbay, Ayrıntı Yay. 1995, s. 55

** Ebu’n-Necib Sühreverdi, *Yönetenlerin Yönetimi, Nehcu’s-sülûk fi siyâset’l mülûk*, Tercüman 1001 Temel Eser, s. 134

Toplumsal yaşantımızda hep eleştiri konusu olduğu halde gündemdeki yerini kaybetmeyen çarpıklıklar vardır. Bunlar kuşaklar boyu süren ve adeta genlere kodlanmış davranışlar olarak varlıklarını sürdürürler. Örneğin hukuk düşünce ve müessesesi her ne kadar binaları ve tabelaları ile var görünse de, anlayış olarak toplumumuza nüfuz etmemiştir. Kültürün önemli yapıtaşları hep oyun kavramının içinden çıkmıştır. Hukuk, bunlar arasında açıklaması en kolay olanıdır.

Davalara bakılan yer, gündelik dünyadan ayrılmış ve sınırlandırılmış kutsal bir alandır. Yunanlılarda bir davanın başlangıcı taraflar arasında bir “agon” sayılmaktadır. Sabit kuralları olan, belirgin biçimler halinde gelişen ve iki rakibin bir hakem kararına uydukları mücadele alanıdır “agon”. Fransızcada “cour” da benzer şekilde hem avlu, saha, hem de mahkeme anlamına geliyor. İngiliz yargıçların perukası ya da cüppesi yine yasa, yasa uygulayıcıları ve oyun arasında kurulabilecek bağlantıların ciddi unsurlarıdır.

Bir hak uyumsuzluğunu oyun kuralları içinde ve en radikal hukuk biçimiyle çözmeyi, insanlık, “düello” adını verdiği bir yöntemle mümkün görmüştür. Türklerin toplumsal tarihinde görülmeyen bir olgudur düello. Oysa Anglosakson yasaları içinde yakın dönemlere kadar yer almıştır. Düello bazılarına göre Tanrı yargısını ortaya çıkaran bir yol olarak tanımlanmıştır. Ama kesinlikle kutsal bir oyun olarak düşünmek gerekiyor. Türklerde “düello”nun olmadığını fark eden bir mizah ustamız “Onun yerine bizde ‘pusu atma’ gelişmiştir” derken yalnızca iyi bir espriyi değil sezgisiyle önemli bir gerçekliği de yakalamıştır.

Oyunun varlığını hukukun ve düellonun kaynağında görebiliyoruz. Benzer şekilde şövalye kavramı da burada mayalanıyor.

Şövalyeye şeref, dürüstlük, cesaret, kendine hâkim olma ve ödünü yerine getirme ideali, bireysel karakterin gelişmesini ve etik düzeyinin yükselmesini sağlamış, bunu vaaz eden kültürleri de soylulaştırmıştır. Yalnızca şeref kodu, saraylı âdetleri, arma tutkusu, grup ve turnuva alışkanlıklarına bakarak görebileceğimiz oyunsal karakterinin yanı sıra şövalye kavramı bize devletler arası hukukun orijinini de veriyor. Dikkat edilirse bizim kültürümüzde savaşçılık, yiğitlik özellikleri salt zafer kazanmaya dayalıdır. İnsanın barış yoluyla da zafer kazanabileceği açıktır. Bu oyuncunun tutumu ve oyunu nasıl oynayabildiği ile ilgili bir durumdur. Salt zafer kazanmayı amaç edinen kaygı ise oyunu öldüren bir çizgiyi ortaya çıkarıyor. Oyunun kültürümüzde tutunamamasının önemli bir nedenselliği budur.

Huizinga'nın, kitabında başka bir bağlam için anlattığı Niğbolu Savaşı, oyun ve kültürümüz üzerine düşünürken önemli bir örnek olarak karşımıza çıkıyor: 1396 tarihli ünlü Niğbolu Savaşı'nda, seçkin şövalyelerden oluşan bir ordu, büyük bir ihtişamla Haçlı seferine çıkmış. Bu haksız akın bizim de “yiğit” olan seçkin savaşçılarımızca durdurulmuştur. Ama nasıl? Savaş meydanında hemen saldırmak yerine karşı tarafa üstünlüğünü, üç gün bekleme âdetini yerine getirerek –bir jest misali– belli eden Haçlı ordusunun bu törenini bir zaaf kabul ederek! Onlar oyun ile çarpışmanın, adalet ile kaderin iç içe olduğunu ortaya koymaya çalışırken, bizim atalarımız jest, sportmenlik gibi “kefere” zaaflarını kendileri için uygun bir an olarak görüp tepelerine binmişlerdir.

Kendi köylüsüne dışkı yedirdiği için uluslararası mahkemelerde mahkûm edilmesine karşın üstünden bir yıl geçmeden aynı olayı başka vatandaşları üzerinde tekrarlamaya çalışmanın; ya da devletler arası antlaşmalar gereği ülkemize gelen ve bu durumu

ortaya çıkararak kadın parlamentere, üst düzey devlet adamlarımızın “orospu” demelerinin Niğbolu zaferiyle bir ilişkisi olabilir mi?

Bu ilişkiyi kurmak zor görünüyor olabilir ancak oyun kavramıyla güçlü bir ilişkimiz olmadığı açıktır.

Oğuz Atay’dan önce oyun kavramı üzerine bu kadar kapsamlı, derinlikli ve dönüştürücü giden, yoktur.

Nihayet önsözümüzde “Oğuz Atay ve oyun” kısmına gelmiş bulunuyoruz.

Oğuz Atay, oyun kavramının gizlerini yakalamış bir yazardır. Yazdığı tek oyunun adı *Oyunlarla Yaşayanlar*; romanlarından birinin adı da *Tehlikeli Oyunlar*’dır. Ve hemen hemen bütün kurgularını ve karakterlerini bu ögenin, oyun oynamanın eksenini etrafında biçimlendirmiştir. Bu yüzden kitabın “Oğuz Atay ve Oyun Yazarlığı” isimli bölümünde, onun düşünsel estetik açıdan oyun kavramına yaklaşımları ele alındı. Bunu bazen geniş aktarmalarla, bazen de örnekler üzerinde çözümlemelerle ortaya koymaya çalıştık.

Seyyar Hikâye Satıcısı ise bu çalışmada aldığımız en büyük ödül oldu; araştırma sonunda ortaya iki perdelik bir oyun çıktı. Bu oyun çok değer verdiğim bir yazarın, Oğuz Atay’ın, klasik türden yaşamını anlatan biyografik bir oyun değil. Böyle olsaydı zaten kendimizi amacımıza ulaştığımızı saymayacaktık. Aralarda günce tutarken kısa sahnelerde görünen Oğuz Atay’ın konuşmaları kendi güncelerinden alınmıştır. Karakterler arası durumlar ise onun zihin dünyasını anlatmaya çalışan kurmaca sahnelerdir.

Oğuz Atay’ın müthiş bir mizah gücüyle dalga geçtiğini bildiğimiz “önsöz”de, asıl söylemek istediklerimi bu paragraftan

başlayarak söylemek isterim. Bütün formuna, diline ve akademik üslubuna rağmen bu çalışma bir yazardan çok etkilenmiş bir okurun vefa borcunu ödemeye çalışmasıdır.

Yaşamadıkları halde yaşama müdahale edebilmek ve değiştirebilmek yazarların olağanüstü güçlerinden biri. Oğuz Atay'ın yakın çevresinden insanlarla yaptığım görüşmelerde bir ara onu aradığım duygusuna kapıldım. Kitabın “Oyun” bölümünde bu duyguyu esas tuttum. Oğuz Atay, kim bilir kaç okurunun hayatını değiştirmiş bir yazar. Bu okurların içinde olmak kuşkusuz güzel bir şey! Ancak ben, Oğuz Atay okurları için ayrıcalıklı bir yere sahip olma dileğiyle, ölümünün yirminci yılına girerken, bu çalışmayla ona teşekkür etmiş oluyorum.

Hasip Akgül

İzmir 1996

SEYYAR HİKÂYE SATICISI YENİ ÖNSÖZ

1989-90 öğrenim yılında, Dokuz Eylül GSF Sahne Sanatları Dramatik Yazarlık bölümünden mezun olurken Oğuz Atay üzerine yazdığım lisans bitirme tezim 1996 yılında yayımlandığında, konuyla ilgili henüz yalnızca iki çalışma mevcuttu. Oğuz Atay'la ilgili ilk kitap olma onuru Tatjana Seyppel'in *Oğuz Atay'ın Dünyası* başlıklı çalışmasıdır. Ardından çıkan Yıldız Ecevit'in 96 sayfalık *Oğuz Atay'da Aydın Olgusu* kitabı ise daha sonra yazarı tarafından çok daha kapsamlı bir araştırmayla 580 sayfaya genişletilmiştir. İsmi *Ben Buradayım...* olan kitabın, günümüzde konuyla ilgili en kapsamlı çalışmaya dönüşmüş olması, meseleye eğilmiş her meraklı okurun kabul edeceği gibi, roman karakterleriyle gerçek yaşamda Oğuz Atay çevresinde bulunan kişiler arasında kurduğu güçlü anlam bağları ve zengin detayları ile ilgilidir. Üçüncü kitap ise elinizdeki bu kitaptır. Bu kitabın diğerlerinden ayrılan bakış açısını bir iki paragrafta şöyle özetleyebilirim.

Oğuz Atay dili ve kurgusundaki yeniliğin, edebiyata getirdiği sıçramanın fark edilmesi, onun sağlığında mümkün olmamıştır. 1984 sonrasında gerçekleşen Oğuz Atay patlamasına bu kitapların da küçük bir açıklama getirdiğini söylemeliyiz. Evet, bu üç kitabın ardından, sonraki yıllarda Oğuz Atay üzerine onlarca başka kitabın daha yayımlandığı, yüzlerce bitirme tezi, yüksek

lisans ve doktora çalışmasının da yapıldığı herkes tarafından malumdur.

Ancak asıl önemli ve değerli olanın edebiyatımızda yepyeni bir yol açan Oğuz Atay yazarlığının kendisi olduğu kuşkusuzdur. Örneğin *Tutunamayanlar*'ın günümüzde 110. baskısına ulaşmış olması bir vakıadır.

O, imparatorluktan ulus olmaya geçerken gerçekleştirdiğimiz beş yüz yıllık sıçramayı, bir medeniyet değişimi üzerine binen 2. Dünya Savaşı yoksulluğunu, ardından gelen 1950'li-60'lı yıllar değişim hazımsızlıklarını, cumhuriyetin ötesine geçmeye çalışan rüşeym halinde belirmiş devrimci ve uyumsuz bireylerin dillerindeki “yeniliklerin” karşılıklarını bulmuştur. Onun kitaplarındaki parçalı yapıdan yola çıkılarak “postmodern” ilan edilmesine ya da “birey olmak” meselesi üzerinde durduğu için “bireyci” ilan edilmesine bu yüzden kitabımda biraz öfkeyle karşı çıkmıştım. Eserlerinde postmodern anlatı tekniklerini kullanan bir Oğuz Atay vardı ama Oğuz Atay yazarlığının postmodern bir felsefeye iliştilmesi imkânsızdı! Bu iki şey birbirinden uzaktır. Bir yazarın gerçekliğe ulaşmak adına her tür anlatım tekniğine başvurması doğaldır. Son tahlilde Oğuz Atay'ın kurduğu zihinsel yapının bütünlük taşıyıp taşımadığına bakılmalıdır. Özellikle *Tutunamayanlar* ve yarım kalmış *Türkiye'nin Ruhunu* alt başlıklı Eylembilim çalışmaları birer büyük anlatı denemesidir. Büyük anlatıların değiştirilemez ve çürütülemez özgüvenleri düşünlüğünde, bu ifadenin Oğuz Atay eserleri ile çelişkili olduğu söylenebilir. Ancak bu “büyük anlatı”nın anlatıcısının kendini bu evrenin içine mi yoksa dışına mı koyduğu; içeriden mi yoksa dışarıdan mı konuştuğu ile ilgili bir sorundur. Bir şeylerin yok edilişi ile var edilişi-oluşunu görmüş, bunu “şimdinin” zengin

olasılıklarını tehdit olarak algılamamış, otantik bir dinleme ve söyleyişi bir araya getirebilmiştir. Anlatıcısının içeriden konuştuğu bu büyük yapı bizi kendine çeker ve içinde ikamet isteği uyandırır. Bu türden “içeriden konuşan büyük anlatılar” toplumların kriz yaşadığı, anlamın dağıldığı anlarda çok önemli bir değer olarak ortaya çıkarlar. İşte, diğerlerinden ve Oğuz Atay’ın postmodern olduğu iddialarından ayrılan bu kısa ve net bakış açısı, benim 1996 yılında yayımlanmış mütevazı öğrenci çalışmam *Oğuz Atay’ın Yaşam Oyunu* başlıklı kitabımın özetidir. Bu küçük kitapta, akademi kürsülerinde “edebiyatın politikadan daha büyük bir kapsam olduğunu” gayet güzel ortaya koyan “kuramcıların”, darbe dönemlerinde güncel politika tepsisinde, edebiyatı nasıl yediklerini de gösterebildim. “Birey olma” kavramı üzerine edebiyatımızda esaslı bir şekilde kafa yordduğu halde neoliberal düzenlemeler içinde “bireyci” bir estet-romancı olarak ortaya çıkarma çaba ve karmanyolacılığını, edebiyatın kıstasları içinde kalarak ayrıntılarıyla ortaya koymaya çalıştım ve buna karşı çıktım.

Bu noktada bir anekdot anlatmak isterim. 2006 yılı sonlarıydı sanırım, yani Oğuz Atay’ın ortaya çıkarılmasından yirmi yıl, kitabımın çıkışından da on yıl sonrası. İş telefonum çaldı, ahizeyi kaldırıncaya karşıdaki kişi kendini Handan İnci olarak tanıttı ve “Hasip Bey’le görüşmek istiyorum” dedi. “Buyurun efendim...” dedim. “Benim.”

“Hasip Bey, Oğuz Atay’la ilgili olarak İletişim Yayınları’yla birlikte bir sempozyum düzenliyoruz” dedi.

“Çok memnun oldum.”

“Bu konuda kitabı olan biri olarak size de haber vermek istedim, belki katılmak istersiniz diye düşündüm.”

Ben de böyle bir girişten sempozyuma konuşmacı olarak davet edildiğimi sandım.

“Böyle bir yazar için yapılacak bir etkinliğin içinde yer almak onur verici olur” dedim. Ardından “Bir konu paylaşımı var mı? Yoksa bildirilerin kapsamını herkes dilediği gibi mi belirliyor?” diye sordum.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Handan İnci utangaç bir gülmeyele: “Yanlış anladınız, dinlemek isterseniz diye arayıp haber vermek istemiştim yalnızca...” dedi.

Bu defa şaşırma ve es verme sırası bendeydi ama olayı çabuk kavradım:

“Çok naziksınız... Hatta anlaması zor aşırı bir nezaket diyeyim... Yani uğraşıp bir sempozyum düzenliyor hem de başka şehirlerden dinleyici olabilecek insanları arıyorsunuz. Buradaki maksadınızı tam olarak anlamamış olsam da size kolaylıklar diliyorum hanımefendi” dedim.

Söylediklerimi alaycı buldu ve birden parlayınca başlardaki zarif bilim insanı tınılarının taklit olduğu anlaşıldı. Çünkü bu ses yerini hırslı ve çirkin akademisyen tonlarına bırakmıştı. Benim de bu tür akademisyen türüne karşı alttan alma olasılığım hiç bulunmadığından karşılıklı kılıçlar çekiliverdi. Sanıyorum saniyeler içinde neden böyle bir sempozyumda konuşmacı olmayacağımı anlamış ancak bu kadar meşgul bir akademisyen tarafından neden telefonla aranarak “dinleyici” yapılmak istendiğimi hâlâ kavrayamamıştım. Tartışırken aklımın bir yanıyla bunu bulmaya çalışıyordum.

Benim kitabım, ölümüne değin kitaplarının yayımlanmasında fiyasko yaşamış bir yazarın 80 sonrasında birden keşfedilmesine, gazetelerde yazı dizili kampanyalarla bestseller yapılmasına

şüpheyle yaklaşan bir kitaptı. Malum, o yıllarda 12 Eylül yalnız bize değil bütün dünyanın başına inmişti. Amerika'da Reaganzizm, İngiltere'de Thatcherizm ile Özalizm'in aynı anda bireycilik ve antikomünizm rüzgârlarını estirerek dünyada ideolojik hegemonyayı ele geçirmeye çalıştıkları bir dönemdi. Edebiyatın, Handan İnci'ler gibi, politikadan tamamıyla azade, uzay boşluğunda kendi etrafında dönen bir nebula olduğunu düşünmediğim için Oğuz Atay'ın ölümünden sonra böyle bir iklimde birdenbire keşfedilişini rahatsız edici bulmuştum.

Neyse bu olayın üzerinden yıllar geçti ve Handan İnci gazetelerde artık bir profesör olarak gündem olmaya başladı. Bazen edebiyatta, ideolojik savaşın sinsi kuşatmaları nasıl da uzunca sürelerle yayarak gerçekleştirdiğini Handan İnci'ye bakarak öğrenebiliriz. Telefonda bana edebiyata politikanın ölçüleriyle yaklaşamayacağı dersini vermeye kalkan, bu konuda dinleyici olmamı uygun gören Handan İnci Hanım, meğerse o yıllar edebiyata ufak ufak “politikanın ölçütleriyle” yaklaşıyormuş. Hissikablelvuku, ben telefonda konuşurken sanki yıllar sonra “cumhurbaşkanı tarafından seçilecek kişi” olduğunu sesinden ortaya çıkarmışım. Onun ideolojik harcında, kişilik repertuarında bunlar büyük ihtimalle zaten vardı; ben o sesi duymuştum.

İşte günümüzden bir haber: “Prof Dr. Handan İnci, AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından 2019 yılında MSGSÜ'ye rektör olarak atanmıştı. Üniversitenin bölümlerinden ve Türkiye'nin en eski film arşivini de içinde barındıran Prof. Dr. Sami Şekeroğlu Sinema Televizyon Merkezi'ndeki müdürü görevinden alan İnci, merkeze yeni atama yapmamış ve merkezin kapısını da kilitlemişti. Prof. Dr. Handan